

2. Zarzut drugi, w którym skarżący twierdzą, że Rada naruszyła ich prawa zagwarantowane w art. 6 w związku z art. 2 i 3 TUE oraz w art. 47 i 48 Karty praw podstawowych poprzez założenie, że postępowanie sądowe w Egipcie było zgodne z podstawowymi prawami człowieka.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżący podnoszą, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez stwierdzenie, że zostało spełnione określone w art. 1 ust. 1 decyzji i w art. 2 ust. 1 rozporządzenia kryterium umieszczenia nazwisk skarżących w wykazie.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący twierdzą, że Rada nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia dla ponownego umieszczenia ich nazwisk w wykazie.
5. Zarzut piąty, w którym skarżący podnoszą, że Rada naruszyła ich prawo do obrony, prawo do dobrej administracji i prawo do skutecznej kontroli sądowej. W szczególności Rada nie zbadała w pełni i bezstronnie, czy domniemane powody mające uzasadniać ponowne umieszczenie nazwisk skarżących w wykazie są zasadne w świetle oświadczeń złożonych przez skarżących przed ponownym umieszczeniem ich nazwisk w wykazie.
6. Zarzut szósty, w którym skarżący twierdzą, że Rada naruszyła, bez uzasadnienia lub w sposób nieproporcjonalny, ich prawa podstawowe, w tym ich prawo do ochrony własności i reputacji. Wpływ decyzji Rady (WPZiB) 2016/411 na skarżących jest daleko idący, zarówno w odniesieniu do ich własności jak i reputacji na całym świecie. Rada nie wykazała, że zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych skarżących jest związane z jakimkolwiek słusznym celem lub takim celem uzasadnione, a tym bardziej, że jest do takiego celu proporcjonalne.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2016 r. – Inpost Paczkomaty przeciwko Komisji

(Sprawa T-282/16)

(2016/C 270/65)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Inpost Paczkomaty sp. z o.o. (Kraków, Polska) (przedstawiciel: T. Proć, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) C(2015) 8236 z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie środka pomocy SA.38869 (2014/N), który Polska planuje wdrożyć w celu udzielenia dla Poczty Polskiej rekompensaty kosztu netto obowiązku świadczenia usług powszechnych w latach 2013-2015;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 Traktatu, błędnego uznania spełnienia wymogów z pkt 19 (sekcja 2.6 zasad ramowych), naruszenia zasad wynikających z Traktatu i dotyczących udzielania zamówień publicznych oraz błędnej wykładni art. 7 ust. 2 dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz.U. L 15, str. 14) („dyrektywa pocztowa”)

- Stosowane przez państwa członkowskie sposoby finansowania świadczenia usług powszechnych muszą być zgodne zarówno z wynikającymi z przepisów TFUE o swobodach rynku wewnętrznego zasadami niedyskryminacji, przejrzystości i równego traktowania (implikującymi konkurencyjny wybór podmiotu mającego świadczyć powszechną usługę pocztową), jak też z art. 106 ust. 2 TFUE, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 Traktatu, oraz błędnego uznania spełnienia wymogów z pkt 14 (sekcja 2.2) i pkt 60 (sekcja 2.10) zasad ramowych.
- Komisja Europejska błędnie przyjęła, że jeżeli nawet obowiązek świadczenia usług publicznych powierzony Poczcie Polskiej odpowiada wymogom określonym w dyrektywie pocztowej, to wyłączony jest wymóg przeprowadzenia konsultacji społecznych lub wykorzystania innych stosowanych instrumentów pozwalających uwzględnić interesy użytkowników i usługodawców, by wykazać należyte rozważenie potrzeb w zakresie usług powszechnych.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 Traktatu, błędnego uznania spełnienia wymogów z pkt 52 (sekcja 2.9) zasad ramowych oraz naruszenia art. 7 ust. 1, 3 i 5 dyrektywy pocztowej
- Komisja błędnie przyjęła, że fundusz kompensacyjny spełnia wymóg niedyskryminacji w odniesieniu do maksymalnego poziomu jednolitego wskaźnika procentowego wynoszącego 2% przychodów operatora świadczącego usługi powszechne lub usługi wymienne zobowiązane do wniesienia wkładu w ten sposób, że wskaźnik ten stosuje się w sposób jednolity do wszystkich uczestników rynku, co ma charakter dyskryminacyjny, gdyż sytuacja operatorów świadczących usługi powszechne i sytuacja operatorów świadczących usługi wymienne nie jest taka sama.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 dyrektywy pocztowej poprzez akceptację przez Komisję Europejską finansowania kosztu usługi powszechnej poprzez liczne prawa wyłączne i specjalne przyznane Poczcie Polskiej
- Zgodnie z art. 7 ust. 1 Dyrektywy pocztowej, państwa członkowskie nie udzielają ani nie utrzymują w mocy wyłącznych lub szczególnych praw w zakresie ustanawiania i świadczenia usług pocztowych. Jednocześnie Komisja Europejska wprost akceptuje przyznane Poczcie Polskiej w związku ze świadczeniem przez nią powszechnych usług pocztowych prawa wyłączne i specjalne.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 102 w zw. z art. 106 ust. 1 Traktatu
- Nieproporcjonalnie duży obligatoryjny wkład do funduszu kompensacyjnego będzie skutkował „antykonkurencyjnym zamknięciem dostępu do rynku” pocztowego.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 16 i art. 17 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej
- Zaskarżona decyzja Komisji powoduje zatwierdzenie takiego schematu (programu) pomocy państwa, który doprowadzi w swoim efekcie do nieproporcjonalnej ingerencji w prawo własności skarżącego oraz do nieproporcjonalnego ograniczenia wolności działalności gospodarczej skarżącego.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, oraz nieposzanowania obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 Traktatu
- Komisja nie dokonała właściwych ustaleń faktycznych, często uzasadniając decyzję błędnymi ustaleniami faktycznymi. Co więcej, Komisji należy zarzucić błąd uzasadnienia także z tego powodu, że wbrew własnej praktyce w zakresie wydawania decyzji nie uwzględniła jako okoliczności obciążającej zaniechania przetargu w zakresie oddziaływania na konkurencję.